

C/2024/6635

11.11.2024

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien
(Austria) w dniu 8 sierpnia 2024 r. – Cabris Investments Ltd/Revetas Capital Advisors LLP**

(Sprawa C-540/24, Cabris Investments)

(C/2024/6635)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Handelsgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona inicjująca postępowanie przed sądem odsyłającym: Cabris Investments Ltd

Druga strona postępowania: Revetas Capital Advisors LLP

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 25 rozporządzenia 1215/2012⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że klauzula jurysdykcyjna, w której strony umowy mające siedzibę w Zjednoczonym Królestwie, a zatem (obecnie) w państwie trzecim uzgadniają jurysdykcję sądów państwa członkowskiego Unii Europejskiej dla sporów wynikających z tej umowy, jest objęta tym przepisem, nawet jeśli umowa podstawowa nie wykazuje żadnego dalszego związku z tym państwem członkowskim wybranym jako miejsce jurysdykcji? Czy w związku z tym zasady zawarte w orzeczeniu Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-566/22 z dnia 8 lutego 2024 r.⁽²⁾ mają zastosowanie w ten sam sposób również w przypadku, gdy data uzgodnienia klauzuli jurysdykcyjnej pomiędzy dwoma stronami umowy mającymi siedzibę w Zjednoczonym Królestwie przypada jeszcze na okres przed zakończeniem fazy przejściowej „brexitu” w dniu 31 grudnia 2020 r., a powództwo została wniesione dopiero po wejściu w życie „brexitu”, przy uwzględnieniu okoliczności, że sytuacja umowna między tymi (obecnie) podmiotami z państwa trzeciego nie wykazuje żadnego dalszego związku z wybranym państwem członkowskim Unii Europejskiej (zob. jednak w tym względzie motywy 13 i 14 rozporządzenia 1215/2012), a ponadto art. 50 ust. 3 TUE (Traktatu o Unii Europejskiej z dnia 26 października 2012 r., Dz.U. C 326/1, s. 13) generalnie wyłącza zastosowanie traktatów europejskich do Zjednoczonego Królestwa po „brexicie”?

Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości odrzuci zastosowanie art. 25 rozporządzenia 1215/2012 w przypadku dotyczącym państwa trzeciego, do którego odnosi się pytanie, pojawiają się poniższe dalsze pytania:

- 2) Czy art. 68 rozporządzenia 1215/2012 (rozporządzenia [UE] nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych) należy interpretować w ten sposób, że ostatecznie uchylił on europejską konwencję o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń z 1968 r., Dz.U. L 299, podpisaną w dniu 27 września 1968 r. – „konwencję brukselską”⁽³⁾ również w przypadku postępowania mającego związek ze Zjednoczonym Królestwem (przy uwzględnieniu „brexitu”), w związku z czym państwo członkowskie Unii Europejskiej nie może aktualnie zastosować tej konwencji?
- 3) Czy art. 69 rozporządzenia 1215/2012 (rozporządzenia [UE] nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych) w brzmieniu „wykazu 3” zgodnie z notyfikacją na podstawie art. 76 rozporządzenia 1215/2012⁽⁴⁾ oraz art. 55 tირეტ trzynaste konwencji brukselskiej należy interpretować w ten sposób, że ostatecznie uchylają one brytyjsko-austriacką konwencję o wzajemnym uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych podpisaną w dniu 14 lipca 1961 r. oraz protokół podpisany w Londynie w dniu 6 marca 1970 r. również w odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa (przy uwzględnieniu „brexitu”), w związku z czym w postępowaniu mającym związek ze Zjednoczonym Królestwem (przy uwzględnieniu „brexitu”) nie jest możliwe zastosowanie tej międzynarodowej konwencji z dnia 14 lipca 1961 r., biorąc przy tym pod uwagę również okoliczność, że zgodnie z art. 70 ust. 1 rozporządzenia 1215/2012 konwencje, o których mowa w art. 69 rozporządzenia 1215/2012, pozostają w mocy w zakresie spraw, do których nie ma zastosowania owo

⁽¹⁾ Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2012, L 351, s. 1).

⁽²⁾ ECLI:EU:C:2024:123.

⁽³⁾ Konwencja brukselska o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych z 1968 r. (Dz.U. 1972, L 299, s. 32).

⁽⁴⁾ Informacje na podstawie art. 76 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2015, C 4, s. 2).

rozporządzenie. Czy zatem zgodnie z art. **70 ust. 1 rozporządzenia 1215/2012** w odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa umowa międzynarodowa zawarta z Republiką Austrii, uznana już w przeszłości przez prawo pierwotne za „zastąpioną”, może zostać uznana po „brexicie” za mającą ponownie zastosowanie między tymi państwami z mocą wsteczną (tak zwane „odżycie umowy międzynarodowej”)?

Jeżeli tak: Czy takie „odżycie” obowiązywałoby także w zakresie zastosowania – w tym względzie podobnego – art. 56 konwencji brukselskiej?

- 4) Czy art. **50 ust. 3 TUE** należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie stosowaniu lub „odżyciu” art. **17 i 18 konwencji brukselskiej** również w odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa (przy uwzględnieniu „brexitu”), jeżeli w postępowaniu wszczętym w Austrii stoją naprzeciwko siebie dwie strony procesu z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie, które w swojej umowie zawartej w dniu 6 maja 2020 r. uzgodniły jurysdykcję wyłączną austriackiego Handelsgericht Wien (sądu handlowego w Wiedniu)? Czy w tym zakresie przepis art. **50 ust. 3 TUE** ma pierwszeństwo przed art. **66 konwencji brukselskiej**, zgodnie z którym konwencja brukselska „[obowiązuje] na czas nieokreślony”?
- 5) Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości stwierdzi w rozumieniu pytań wskazanych powyżej w pkt 2–4 pierwszeństwo stosowania konwencji brukselskiej również w odniesieniu do Wielkiej Brytanii, pojawia się pytanie:

Czy zasadnicze pierwszeństwo stosowania konwencji brukselskiej stoi na przeszkodzie uregulowaniu przewidzianemu w Zjednoczonym Królestwie, zgodnie z którym zastosowanie konwencji brukselskiej jest wyraźnie wyłączone również dla umów dotyczących jurysdykcji, które zostały zawarte przed wejściem w życie „brexitu” (zobacz uregulowanie brytyjskie w section 82 ust. 1 lit. [b] [i] „Regulations 4–25 Civil Jurisdiction and Judgments [amendments etc] [EU Exit] Regulations 2019 [SI 2019/479], obowiązujące do dnia 29 lutego 2024 r. i jednoznacznie mające jeszcze zastosowanie w niniejszej sprawie w związku z wniesieniem powództwa w dniu 20 czerwca 2023 r.)?

Jeżeli nie: Czy sąd austriacki, badając skuteczność klauzuli jurysdykcyjnej uzgodnionej w dniu 6 maja 2020 r. (a więc przed „brexitem”) między dwoma brytyjskimi spółkami z wyborem austriackiego forum jest mimo to związany tym – unormowanym w Zjednoczonym Królestwie – wyłączeniem stosowania konwencji brukselskiej zgodnie z section 82 ust. 1 lit. (b) (i) Regulations 4–25 Civil Jurisdiction and Judgments (amendments etc) (EU Exit) Regulations 2019 (SI 2019/479), w szczególności ze względu na pierwszeństwo prawa pierwotnego, która to okoliczność zasadniczo stałaby na przeszkodzie skutecznemu wykonaniu w Zjednoczonym Królestwie (ostatnie pytanie zakłada w rozumieniu pytania trzeciego utratę mocy brytyjsko-austriackiej konwencji o wzajemnym uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych podpisanej w dniu 14 lipca 1961 r. oraz protokołu podpisanego w Londynie w dniu 6 marca 1970 r.)?